

вече: именно прѣзъ тоя периодъ тукъ се е подвизавалъ свещеникъ, който освѣнъ че е четялъ по „славянски“, но е прѣвелъ евангелието отъ грѣцки на български. Ржкописътъ е билъ писанъ съ червено мастило и пазенъ въ клуцохорската черква до половината на миналия вѣкъ, когато билъ отнесенъ въ градската библиотека, дѣто изгаря заедно съ сума други мѣстни стари документи прѣзъ декември 1877 г. Въпросътъ за този паметникъ е свързанъ съ тоя за прѣвода на евангелието на български отъ двама сливенски попове, натоварени за тая цѣль отъ първитѣ американски мисионери въ България прѣзъ 1825 г. Единъ отъ тия попове ще е билъ вѣроятно самиятъ попъ Александрия. Сжщо отъ Клуцохоръ е билъ и единъ отъ прадѣдитѣ на д-ръ Селимински, нѣкой си попъ Протофанъ, който е написалъ на български историята на своя родъ и ще е умрѣлъ прѣди 1750 г. Единъ отъ коментаторитѣ на Паисиевата история въ края на XVIII-я вѣкъ, Сарафимъ, който пише, че я прочелъ въ Сливенъ и видѣлъ въ нея „голѣма полза за българитѣ“, ще е сжщо отъ Клуцохоръ, като тамошенъ попъ. Въобще самото име на Попската Махала показва, че въ Клуцохоръ сж се подвизавали много свещеници, които сж боравили съ „славянско писмо“, па и самъ д-ръ Селимински, бидейки отъ клуцохорски родъ, забѣлзва, че прадѣдитѣ му сж били подъ редъ все първенци и свещенници. Всичко това ни кара да вѣрваме, че първитѣ клуцохорски поселенци въ по-голѣмата си часть сж били прѣселени тукъ отъ разсипано и културно старобългарско заселище или заселища. Такова на първо мѣсто е срѣднѣвѣковната крѣпость Асѣнецъ или Асѣнювицъ, отъ името на която е и това на сливения боазъ Асѣнювския или изкривено Арсенювския. Въ сжщия боазъ се посочва и разсипаното друго старо заселище Марковицъ. Че въ Клуцохоръ е имало прѣселенци отъ Асѣнювицъ се види отъ прѣданието за прадѣдитѣ на войводата Х. Димитъръ, жители на Клуцохоръ; отъ това се види, че тоя герой не случайно си прикача прѣзимето Асѣновъ. Жители отъ Асѣнювицъ се заселватъ и въ централния Сливенъ, както е случаятъ съ фамилията Арсѣнювци, сжщо водящи прѣзимето си отъ Асѣнювицъ. Въпросътъ ни отнася къмъ далечно минало, подробноститѣ на което